

ISKRE

1981-82 leto XIV št. 1

GLOBOKO PODOŽIVLJANJE

KRISTUSOVEGA ROJSTVA,

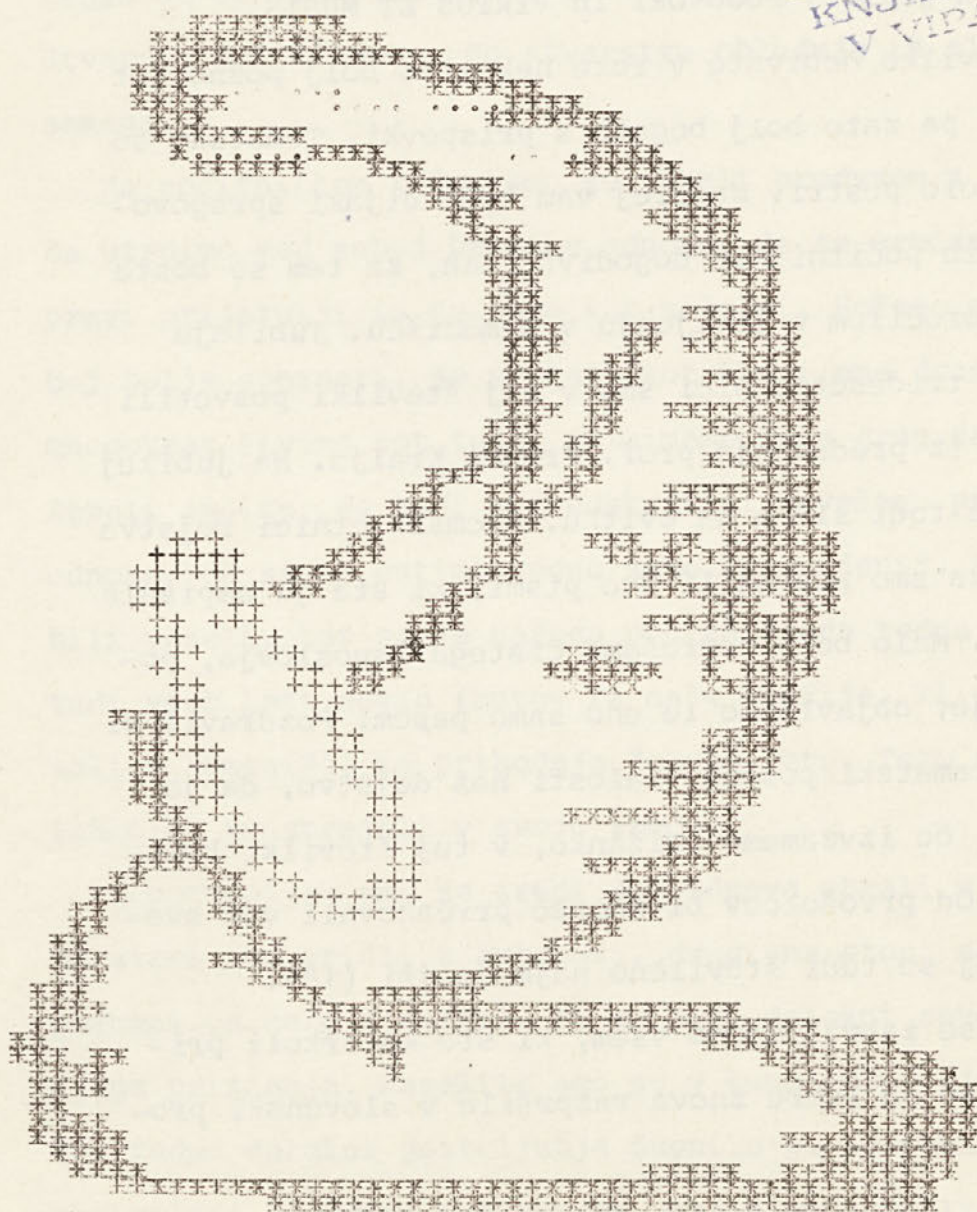
OBILO BOŽJEGA MIRU

TER BLAGOSLOV V

LETU 1932

želiJO ISKRE.

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VÍPAVI

BESEDA UREDNIKA

S prvo številko letošnjih Isker začinjamo štirinajsto leto izhajanja našega glasila.

Letos Iskre niso zamenjale le uredništva, kot se zgodi vsako leto, ampak tudi mentorja. Dosedanji mentor Otmar Črnilogar je zaradi obilice dela svoje mesto prepustil Branku Melinku, soustanovitelju Isker in nekdanjemu uredniku bogoslovskih glasil: POGOVORI in VIRTUS ET MUSIS.

Prvo številko dobivate v roke nekoliko bolj pozno kot druga leta, pa zato bolj bogato s prispevki. Tematsko so prispevki zelo pestri. Najprej vam bodo dijaki spregovorili o svojih počitniških dogodivščinah, za tem se boste srečali s poročilom o življenju v semenišču. Jubileju semenišča – tridesetletnici smo v tej številki posvetili sklepni del iz predavanja prof. Franca Kralja. Na jubilej vas spominja tudi slika na ovitku. Osemstoletnici rojstva sv. Frančiška smo posvetili dve pismi, ki sta ju napisala tretješolca. Malo bolj pogrešamo čistega leposlovja, posebno poezije, objavljamo le eno samo pesem. Pozdravil bi tudi vsak dramatski poskus. Žalosti nas dejstvo, da je prvi razred, če izvzamemo križanko, v tej številki brez prispevkov. Od prvošolcev bi namreč pričakovali več svežih idej, saj so tudi številčno najmočnejši (13).

Na koncu se zahvaljujemo vsem, ki ste kakorkoli pripomogli, da so se Iskre znova razpršile v slovenski prostor.

Urednik

ZA UTRDITEV BRATSKIH VEZI

Kot vsako leto, smo se tudi letos semeniščniki koprške škofije zbrali na počitniškem tednu. Letos smo se odločili, da bomo ta teden preživel v Soči. To je prijazna vasica, kakih petnajst kilometrov oddaljena od izvira reke Soče, obdana z mogočnimi vrhovi naših Alp. Po sredini te ozke doline teče modrozeleno Soča, ki je pravi biser. V tem kraju se človek počuti resnično majhnega ob tem, kar je stvarnik dal človeku. Po stvarstvu občuduje in slavi Njega samega.

Na počitniškem tednu smo se zbrali predvsem z namenom, da utrdimo med seboj bratske odnose, da se srečamo kot pravi prijatelji in ne samo kot sošolci. Hočemo se med seboj bolje spoznati, se srečati kot člani ene družine, saj mnogokrat živimo kot tujci in nimamo časa drug za drugega. Zbrali smo se, da tudi s predstojniki navežemo prijateljske odnose, da se ne čutimo vedno samo "podrejeni". Zelo smo bili veseli, ker se je našega počitniškega tedna udeležilo tudi vseh šest novih fantov iz naše škofije, ki so se vpisali v semenišče za prihodnje šolsko leto. Tako smo jih lahko že tu sprejeli v svojo sredo.

V ponedeljek smo se sredi dopoldneva zbrali v Soči; nekateri smo prišli z avtobusi, drugi na stop, najbolj pogumni pa celo s kolesi. Ti so bili deležni seveda največjega priznanja. Naselili smo se v župnjišču, kjer smo bili ves teden deležni gostoljubja župnika g. Lojzeta. Bili smo zadovoljni s skromnim bivanjem, saj nismo prišli sem zaradi udobja. Z nami sta prušli tudi dve naši sestri, ki sta ves teden požrtvovalno skrbeli za našo hrano.

Da bi bilo naše srečanje kar najlepše smo sestavili tudi načrt našega bivanja. Vanj smo vključili predvsem hojo v hribe, duhovno obnovo, študijski dan z bogoslovci in še cel kup drugih stvari. Že prvi dan sem se takoj po kosilu odpravil iz vasi na krajši sprehod, da si malo ogledam okolico. Pot me je vodila preko Soče po lesenem mostu in po kolovozu med travnike in njive. Srečeval sem preproste kmečke ljudi, ki so se gotovo vračali z dela na opoldanski počitek. Srečeval sem tudi gosposke turiste, ki jih po teh krajih kar mrgoli. Ljudje pač iščejo miru, iščejo tisto česar jim vsa tehnika in razvoj mest ne more dati. Ko sem tako hodil med skrbno obdelanimi njivami, sem imel občutek, da so še ljudje na svetu, ki živijo z naravo in z vso pozornostjo skrbijo zanjo. Zamislil sem se, kako srečen mora biti človek, ki tako živi, ki se ne zmeni za mestni vrvež, ki ga ne pritiska današnji tempo življenja. Pred seboj sem videl celo vrsto počitniških hišic in ropotajoče avtomobile turistov, ki so prišli na oddih. Ob poti je stal avtomobil in na njem je tranzistor ropotal ljudem, ki so ležali v travi. Ta prizor se mi je zdel nekam čuden in smešen. Mar res ljudje ne znamo več prisluhniti naravi in lepoti, ki nam jo nudi? Ne, saj ni nikjer več pravega miru. Zazdelo se mi je, kot bi današnja tehnika tudi sem iztegnila svoje kremplje zasadila z ta skriti kotiček... Nasmehnil sem se svoji misli in se obrnil nazaj proti vasi. Ob Soči sem naletel na skupino naših fantov, ki so bredli po vodi. Tudi sam sem se jim pridružil in tako smo uživali vse popoldne. Pod večer nas je obiskal g. dekan iz Kobariča in nam je prikazal življenje zamejskih Slovencev v Beneški Sloveniji.

To predavanje je bilo za nas zelo zanimivo, saj smo se prvič srečali z našimi brati onkraj meje in težavami, ki jih imajo.

Polni doživetji smo prvi prvi dan sklenili s sveto mašo v župnijski cerkvi.

Naslednje jutro smo že zgodaj vstali in vzeli planinsko opremo. Hitro smo pozajtrkovali in šli na pot. Bilo je toplo in jasno poletno jutro, prav nalašč za hojo v hribe. Namenili smo se na Tičarico. To sicer ne bo velika tura, bo pa kar lep izlet v naravo. Pot nas je vodila po gozdu, precej visoko nad vasjo. Hodili smo po napol zaraščeni stezi, kar je pričalo da smo med redkimi obiskovalci tega kraja. Vendar smo prav kmalu srečali starejšo kmečko ženo z nahrbtnikom na ramenih. Zdelo se mi je da gotovo ne gre v hribe z istimi namenom kot mi. In res se nisem motil. Žena je šla pogledat svoje ovce, ki so se pasle po gorskih pašnikih. Nekaj časa smo šli skupaj in povedala nam je mnogo zanimivosti. Včasih je bilo tu vse polno ovac, danes jih ima samo še ona. Samo osem jih ima. Starejši ne morejo več, mladih pa ni. To delo je težko, pa vendar je škoda, da so ga ljudje tako opustili. Ko smo prišli že precej visoko, smo zaslišali zvonce. Ovce so se nas bale in so se tudi same pomikale vse više med skale. Čim smo se mi oddaljili, so se ovce spustile nazaj v dolino. Vse pot sem potem razmišljal, kako prijetno mora biti v takem kraju s čredo ovac. Človek mora biti res srečen, ko je tako svoboden in brezskrben in od nikogar odvisen.

Na poti pa smo kmalu naleteli še na dvoje presenečenj: srečali smo se z dvema gadoma. To srečanje pa najbrž za

koga ne bi bilo tako prijetno, če ne bi g. Vinko takoj prijel palice in ju "likvidiral". Pozneje mi je neki kmet iz siče rekel, da je v tem kraju zelo veliko kač, ker ni več pastirjev, da bi jih pobijali. Kače so tudi za ovce zelo nevarne in marsikdaj je katera poginila zaradi kače. Torej le ni tako prijetno biti pastir, kot sem si mislil, še posebej zato, ker se kač izredno bojim. Z vrha smo imeli krasen razgled. Takrat sem tudi prvič videl Triglav od blizu, saj se mi je zdelo, da bi ga skoraj lahko prijel. Domov smo se vrnili pozno popoldne. Ko smo se odpočili, smo se že začeli pripravljati na duhovno obnovo. Proti večeru je prišel med nas g. Jurij, voditelj duhovne obnove. V prvem premišljevanju smo govorili o besedi. Poglobili smo se v skrivnost Božje besede, ki nam jo Gospod pošilja vsak dan, pa smo velikokrat do nje brezbrizni ali se vanjo ne poglobimo. Ves naslednji dan smo posvetili premišljevanjem Božje besede. G. Jurij nam je na preprost način pomagal odkrivati skrivnosti in bogastvo Svetega pisma. Skupaj smo skušali reševati vprašanja, ki so se nam postavljala ob premišljevanjih. Veliko novega smo se naučili, rešili smo veliko vprašanj. Naučili smo se novega pristopa k Svetemu pismu, v Božji besedi iskati tisto, kar nam narekuje za vsakdanje življenje.

Novo bogastvo nam je prinesel tudi četrtek. Zjutraj smo se odpeljali v Log pod Mangartom, ki je naš znanec še od lanskega leta, ko smo tukaj preživljali počitniški teden. Letos smo se tu srečali z bogoslovci. Odzvali smo se njihovemu vabilu, ko so nas povabili na študiski dan. Ker je letošnje leto tudi mednarodno leto invalidov in prizadetih,

je bil ta dan posvečen prav temu vprašanju. Predaval je župnik g. Slavko. Predvsem nas je opozoril, da na bolnike ne smemo gledati kot na predmet usmiljenja, ampak kot na enakovredne člane nam zdravim. Na bolniku moramo odkriti tiste skrite vrednote, ki nam lahko pomagajo pri naši verski prenovi. Imeti moramo odprte oči, srce in roke za vse prizadete. Tudi prizadeti so ustvarjeni po Božji podobi, določeni so za večnost. Jezus jih še posebej ljubi, ker so na poseben način nositelji Njegovega odrešenja. V stiku z njimi odkrijemo darove, ki so jih prejeli v trdi šoli trpljenja. Naša naloga je biti z njimi solidarni, skrbeti za njihovo versko udejstvovanje, da se ne bodo čutili manjvredne ali celo nepotrebne Cerkvi in družbi. Bolnik za nas ne sme biti izjema. Hkrati so nam bolniki učitelji, izpraševalci vesti. Ob njih se učimo sprejemati svoje vsakdanje napore, ki so malenkost v primerjavi s trpljenjem brata, ki je prizadet. Po prvem predavanju smo se razdelili v skupine in se tako pogovarjali o naših konkretnih nalogah, ki jih imamo v odnosu z bolniki, razmišljali smo o smislu trpljenja.

Po kosilu smo si vzeli čas za nogometno tekmo med bogoslovci in semeniščniki. Kakšen je bil rezultat se ne spominjam, samo to vem, da so semeniščniki nekam potrti zapustili igrišče. Sicer pa smo se držali starega načela, da je važno samo sodelovati. Popoldne smo še razmišljali o naši dopoldanski temi in kar hitro je prišel večer, ko smo se morali posloviti od gostoljubnih bogoslovcev. Tega dneva smo bili vsi zelo veseli in si želeli, da to srečanje ne bi bilo zadnje.

Po dveh tako duhovno bogatih dnevih nikakor nismo smeli pozabiti na hribe, ki so nas ves teden vabili. Tako smo se v petek zjutraj odpravili na Bavški Grintavec. Še v temi smo krenili na pot, da ne bi hodili v najhujši vročini. Nekateri, ki se niso čutili dovolj močni za to turo, pa so ostali doma in si po svoje krojili dan.

Kmalu se je zdanilo in pokazalo se je lepo, jasno jutro. Ko smo prišli že precej visoko, smo opazovali meglo, ki se je kakor morje razprostirala pod nami. Iz nje so se dvigali mogočni vrhovi naših Alp, obsijani z jutranjim soncem. Ta veličastni pogled nas je tako prevzel, da smo sedli v travo in nekaj časa opazovali prizor, ki nam ga je že na vse zgodaj pripravila narava. Ob takem pogledu človeka prevzame veselje. Pozabiš na vse stvari okoli sebe in se zazreš v ta biser Božjega stvarstva. V tako preprostih stvareh se nam kaže Božja veličina in ljubezen. Šli smo naprej in zaslišali zvonce. Kmalu nas je pozdravil cel trop ovac in nas začudeno gledal. Po svojih sposobnostih smo odgovarjali njihovemu blejanju in smeha ni manjkalo, ko so se nam uboge ovčke začele približevati in počasi so prišle čisto do nas in začudeno gledale. Nekaj časa smo se z njimi pogovarjali (seveda po ovčje), potem pa krenili naprej. Pa tudi ovčke so se postavile v kolono in čle za nami. Toda kmalu so se obrnile, kajti naša pot se jim je gotovo zdela preneumna in so se raje vrnile na svojo pašo.

Precej utrujeni smo počasi prilezli na vrh. Dopoldansko sonce nas je pošteno ogrelo in zato smo se na vrhu najprej dobro odpočili. Ko smo se naužili čudovitega razgleda,

smo se odpravili nazaj v dolino. Izbrali smo smer proti Trenti, ki je bila precej zahtevnejša in je marsikateremu začetniku delala precej preglavic. Kljub temu smo kmalu vsi srečno prišli v dolino in se osvežili ob potoku. Najhujši napori so bili za nami. Vstavili smo se še v Trenti, obiskali izvir Soče in nadaljevali pot proti Soči. Kmalu smo dobili avtostop in že pred večerom smo bili vsi doma.

Tako je hitro minil naš teden skupnega bivanja v Soči in že je prišla sobota, ko smo se morali posloviti od prijaznega kraja. Zjutraj smo še enkrat sedli k pogovoru in "prerečevali" ta teden. Ugotovili smo veliko pozitivnih stvari, ki so bogatile našo skupnost. Prepričan sem, da je namen tega tedna uspel, da smo izkoristili vse možnosti, ki so se nam nudile. Iz srca smo bili hvaležni tudi nekaterim vaščanom, ki so nam prinesli marsikaj dobrega za zob in nam pokazali, da smo dobrodošli in da nas imajo radi, mi pa se moramo potruditi, da bomo te ljubezni tudi vredni. Ob koncu smo sklenili, da bomo tudi prihodnje leto imeli tak teden in če bo le mogoče še kakšen dan več.

Razšli smo se kot bratje, z mislijo na drugega in veseli, da se bomo spet srečali v novem šolskem letu.

Franc Likar

NA TRIGLAV

Kako lepe so slovenske gore ve samo tisti, ki se je že potil na strmih pobočjih škrlatice ali si hladil noge v bistri in hladni soči. Vsaka gora ti z veseljem razkaže svoje lepote, le če vložiš tudi sam nekaj truda. Triglav sicer ni znan po lepotah, je pa zelo privlačen zaradi višine in svoje zgodovine. Seveda je marsikateremu planincu v čast hoditi po poteh duhovnika in skladatelja Jakoba Aljaža ter po dvestoletnih poteh Zlatoroga.

Tako je tudi mene že nekaj let nazaj vleklo na Triglav. Moje želje so se v teh počitnicah uresničile.

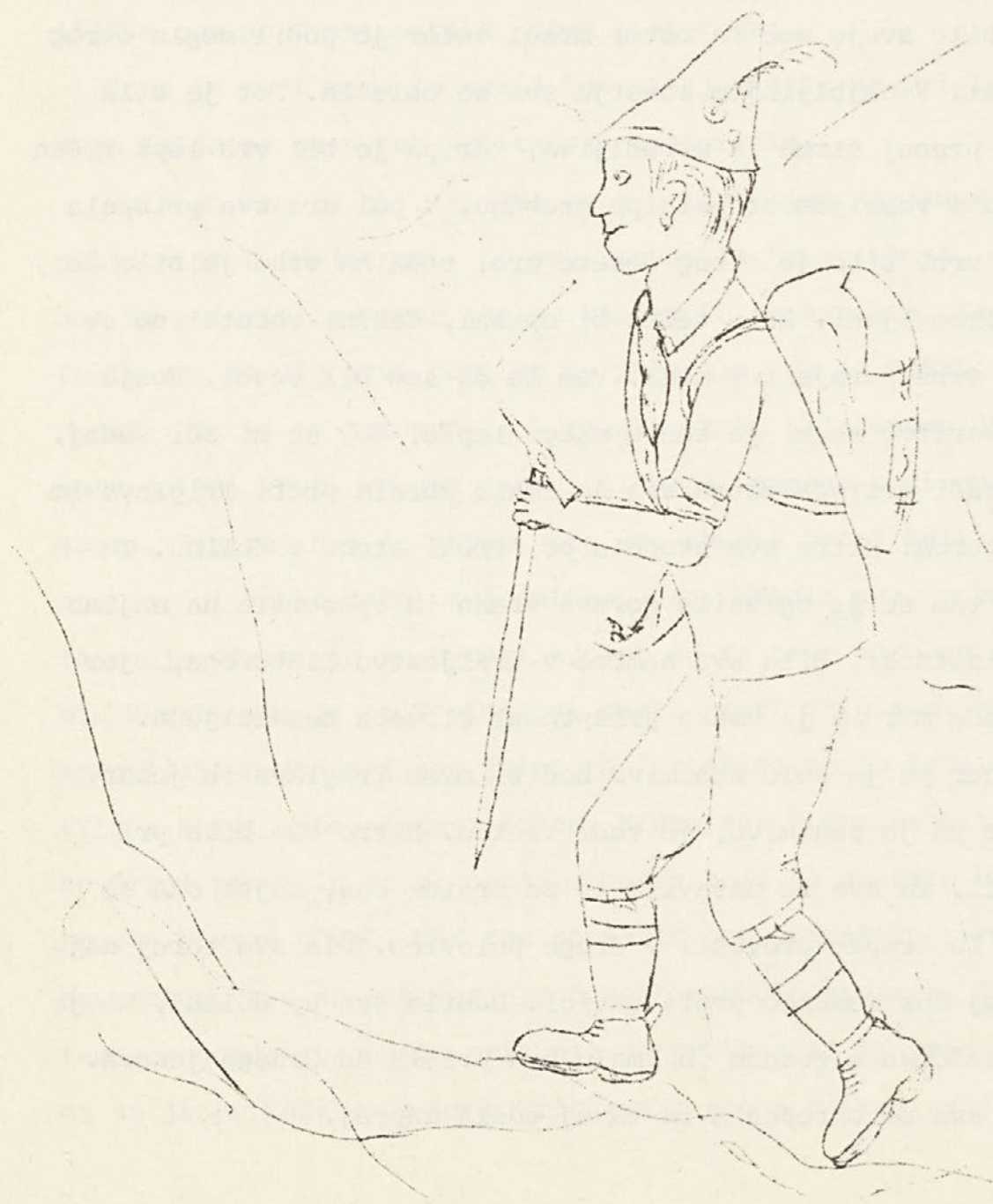
Oblačen dan je bil, ko sva se s prijateljem Marjanom peljala proti Mojstrani. Ko sva izstopila iz avtobusa, so nas že pozdravile prve kaplje bližajoče se nevihte. Zatekla sva se pod prvi kozolec in počakala, da je nehalo padati. Takoj za tem sva že korakala proti Aljaževemu domu v dolini Vrat. Tu sva zaradi slabega vremena tudi prespala. Zjutraj nas je okrog pete ure zbudil ropot helikopterja, ki je že začel svoj delavni dan. Vstala sva, pobrala svoje stvari in se opremila, kot se za tako turo spodobi. Ubrala sva jo po Tominškovi smeri proti Triglavu. Pozdravljale naju je jasno jutro in škrlatica se je že zlatila v zarji vshajajočega sonca. Midva sva hitro stopala po rosni travi in že po nekaj minutah hoje je postala vetrovka povsem odveč. Med tem ko se je pot vzpenjala strmo navkreber, sva se pogovarjala o vseh mogočih stvareh. Iz temnega gozda sva kmalu prispela do prvih skal in pred nama se je prikazala Severna Triglavska stena v vsej svoji

veličini. Po treh urah hoda sva prišla do studenca. Tu sva malicala in se tudi dodobra odpočila. Sonce, ki se je premaknilo že precej iznad hribov je prijetno grelo. Kljub temu, da je počitek kar prijal, sva morala iti naprej. Pot ni bila več tako strma, prečkala sva nekaj ledenikov se povspela čez nekaj skalnih vspetin in kmalu se je pred nama pokazala koča na Kredarici. Tu sva se po stari planinski navadi vpisala v spominsko knjigo, spila skodelici čaja in jo ubrala proti Malemu Triglavu. Sonce je na tej višini izgubilo svojo moč in oster mrzel veter je podil megle okrog skal. V najbližjem zavetju sva se oblekla. Pot je bila tu precej strma in utrudljiva, ker pa je bil vrh lepo viden sva z veseljem stopala po grebenu. V pol ure sva prispela na vrh. Bilo je okrog desete ure, toda na vrhu je bilo že veliko ljudi. Zelo težko bi opisal, kakšni občutki so se na vrhu porajali v meni. Vem le da sem bil vesel. Božje stvarstvo se mi je zdelo mnogo lepše, kot se mi zdi sedaj. Zaradi mrzlega vetra sva jo kmalu ubrala proti Triglavskim jezerom. Hitro sva stopala po široki steni v dolino. Tu in tam se je oglasila gorska vrana in opozorila na najino prisotnost. Bila sva namreč v kraljestvu Zlatoroga, kjer vlada mir in je vsaka prisotnost človeka nezaželjena. Sicer pa je zelo zanimivo hoditi mimo Triglavskih jezer. Ker pa je zanimivo, je tudi kratko. Hitro sva bila pri koči. Tu sva se ustavila le za kratek čas, kajti dan se je že krepko prevesil v drugo polovico. Šla sva torej najprej čez Komarčo proti Savici. Hodila sva po dolini, ki je poraščena z gozdom in kmalu sva prišla do Črnega jezera. Tu sva se okrepčala in takoj odšla naprej.

Pot sicer ni bila kdove kako zanimiva, a ko sva prišla na vrh Komarče je postala hoja prava pustolovščina. Globoko pod nama je šumela Sava, pot pa se je strmo spuščala v dolino. Kljub naporni poti sva prišla ob pol štirih popoldne do kočice pri slapu Savice. Zelo sva bila presenečena, saj je pri koči čakal avtobus. Z nekaj sreče sva uspela še isti večer priti domov.

Tisto noč sem spal kot še nikoli doslej.

Marko Tomažič

NA ŠTAJERSKO

Naj začnem čisto na začetku. Lansko let smo se v razredu dogovorili, da se bomo v počitnicah dobili pri Marianu. Ker je to čisto na drugem koncu Slovenije, sva se z Milanom zmenila, da bova to pot naredila s kolesom in si tako lahko ogledala lepote naše majhne domovine. Odkar smo se dokončno sporazumeli kdaj naj bi bili na cilju, sem nestrpno pričakoval ta dan.

Z Milanom sva se odpravila na pot v petek zjutraj ob štirih in v prijetnem hladu naredila prve kilometre najine dolge poti. Pot sva poznala samo na zemljevidu, vendar sva kasneje ugotovila, da ni prava. Po prvem premaganem vzponu sva dolgo vozila po ravni cesti. Ko sva kolesarila proti Ljubljani, se je že malo zdanilo. Opazovala sva, kaj se dogaja okoli naju. Vendar sva bila malo razočarana, ker je bilo oblačno in sva se bala, da naju bodo dobile plohe. Ta nesrečna Ljubljana, ki je ponos vse Slovencev nama je je pošteno zagodla. S svojimi križišči in prometnimi predpisi naju je čisto zmedla. Ko sva po dobri uri kolovratenja po mestu končno prišla skozi, sva se odahnila. Toda po kratki vožnji naju je čakalo novo presenečenje. Na križišču v Črnučah sva morala spremeniti smer, kajti cesta po kateri sva nameravala je bila zaprta za kolesarje. Ker sva se hotela prepričati ali je vožnja po drugi cesti dovoljena, sva stopila na bližnjo bencinsko črpalko in vprašala. Vendar sva dobila dokaj neobičajen odgovor. Prodajalec nama je malomarno odvrnil: "Ne vem". Kljub vsemu sva sedla na kolesi in se odpeljala.

Po kratki vožnji se je pred nama pojavil prometni znak prepovedano za kolesa, pešce in vprego. Spogledala sva se in ker nama ni bilo jasno kje bi lahko vozila, sva zapeljala mimo znaka. Vozila sva po lepi cesti vendar nisva opazila blizu kakega večjega naselja. V nama se je začel oglašati vsem dobro znani glas. Pošteno nama je krulilo po trebuhu in ker sva se počasi bližala Litiji, sva se domenila, da bova tam zžutila najin zajterk. Nekaj hrane sva imela s seboj, nekaj pa sva si jo kupila v samopostrežbi. Po malo daljšem postanku sva kolesarila dalje. Na zemljevidu sva stalno iskala kraje skozi katere sva se vozila, da bi tako ugotovila ali sva še na pravi poti. Prišla sva v zasavski bazen in zelo neprijeten zrak nama je udaril skozi nosnici. Imel je čuden vonj in najraje bi kar najhitreje zapustila te kraje. Drevje ob cesti je bilo sivo, ponekod skoraj rdeče. Neprestano so mimo naju vozili kamijoni naloženi s premogom. Tu pa tam je iz naloženega tovornjaka odletel kos premoga in se kotalil po cestišču. Prekolesarila sva vsa tri večja mesta. Na najino nesrečo se je začela cesta strmo dvigati, da se mi je zdelo kakor da se bo ravnokar postavila čisto pokonci in se končno prevrnila in naju zakrila. Sestopila sva s koles in ju počasi porivala v hrib. Sonce je bilo že visoko na nebu in nama je sijalo s svojimi toplimi žarki na glavo. Pripekalo je kot v peči. Ob tej vročini sem se spomnil na pečenko, vendar ne zaradi lakote ampak, ker sem si mislil, da sem tudi sam zelo podoben pečenki. Če bi ta vzpon trajal še nekaj časa bi se spekel v lastnem zosu. Od naju je teklo kot od dežnika po dežju. Sreča da je na vrhu klanca stala majhna stavba in na njej

naprej. Na srečo je postala čez kakih sto metrov cesta bolj položna in sva tako pobegnila psu, ki je še vedno sopihal za nama. Moram priznati, čeprav sem imel kratke hlače, da so se mi pošteno tresle. Šele čez nekaj kilometrov, ko se nama je zdelo, da imava že dokajšnjo prednost pred to mrcino sva se popolnoma oddahnila. No, pa pojdimo naprej, da se ne bi vračala ne da bi prispela na cilj.

Ko je začel legati na zemljo mrak, se mi je zdelo, da se kolo raje vrti. V nama po so se začela vzbujati vprašanja kje naj zavijeva z glavne ceste, da bova prišla v tisto lepo Zgornjo Koreno. V Miklavžu se nama je zazdelo, da bo bilo primerno, če bi se malo pozanimala kje je cesta. Vprašala sva in dobila odgovor, ki pa ga nisva razumela, tako, da je morala starka ponoviti. Cesta se je začela malo dvigati in porodil se nama je občutek, da sva verjetno že v Zgornji Koreni. Ker sva mislila, da vsi poznajo Marijana, sva vpraševala kar za njihovo hišo. Dobila sva najrazličnejše odgovore. Nekdo nama je celo pojasnil, kje so v Zgornji Koreni uradi za katere se mu je zdelo, da bi nama lahko prišli prav. Pri drugi hiši pa so nama povedali, kje je pot po kateri morava voziti, obenem pa naju tudi posvarili z besedami: "Morata paziti, ker imajo zelo hudega pesa". Prišla sva do hiše in ker je bila tema sva mislila peljati kar naprej, vendar pa sva za vsak primer le vprašala. K odločitvi, da bi peljala mimo hiše naju je nagibalo več dejstev. Med drugimi tudi psiček, ki nama je pritekel nasproti. Saj ni bil niti malo velik, pa tudi lajal ni. Namesto zob nama je prijazno pomahal z repom. Skozi okno pa je pogledala glava, ki ni bila nič podobna Marijanovi.

napis, ki naju je bolj razveselil kot sama stavba. Pisalo je BIFFE. Vstopila sva in si naročila tako pričakovano pijačo. Spila sva kot bi mignil in nato sva si privoščila kratek počitek pod bližnjim drevesom. Telesno okrepljena sva se odpravila naprej, Tokrat na srečo navzdol. Zapeljala sva po cesti, ki pelje proti Celju. Vozila sva skozi tako lepe kraje, najbolj pa sva se ozirala ko sva peljala skozi Laško. Cedile so se nama sline, kajti prilegla bi se steklenica piva. Po dogovoru sva načrtovala v Celju malo daljši postanek, z namenom, da si ogledava znamenitosti tega starega mesta. Vozila sva naprej in ker je bilo zelo vroče, sva že po kakih desetih kilometrih zavila z glavne ceste in si v bližnji trgovini kupila liter Deita. Za naprej sva se domenila, da bova vzela malo počasnejši tempo. Saj sva nekako tudi midva spoznala, da velja star pregovor, ki pravi: "Počasi se daleč pride". Vozila sva počasi in s časom je začelo tudi sonce svojo pot navzdol. Postajalo je vedno prijetneje in ko se je sonce skrilo za hrib sva v hladu večera prijetno vozila naprej. Del ceste od Slovenske Bistrice pa naprej mi je ostal v spominu, ne toliko zaradi lepote, ki sva jih tam videla, ampak zaradi dogodka, ki se nama je pripetil ob povratku. Ko sva se vračala tod mimo sva ob poti prehitela psa, ki je obiral neko kost; gledal naju je precej nezaupljivo. Ko sva bila kakih deset metrov naprej od njega, sva ob sebi zaslišala lahno topotanje in sopihanje. Kot bi se zmenila sva pogledala v isto smer. Prebledela sva in obrnila glavi drug proti drugemu. Poleg naju je tekel pes in zdelo se mi je, da nima preveč lepih namenov. Zato sva pritisnila na pedala in jo odkurila kar se je dalo hitro

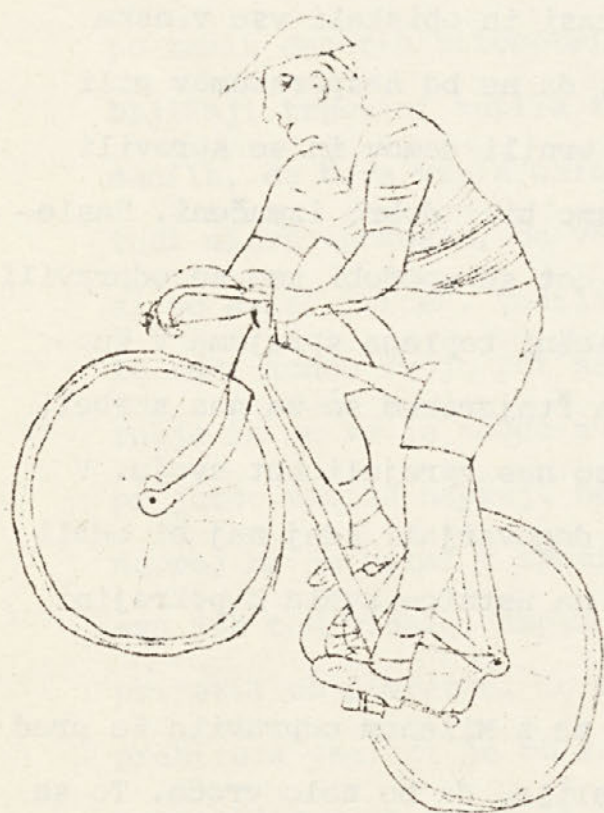
Ko sva ugotovila, da sva na cilju in sva vstopila v hičo. Postregli so nama z večerjo, vendar nama ni hotela v trebuh. Po kratkem pogovoru smo se odpravili spat, saj smo za naslednji dan načrtovali obiske nekaterih znanih krajev v okolici Zgornje Korene. Ker niso imeli vsi sošolci koles je Marijan poskrbel še za nekaj dodatnih. Odpravili smo se po maši. Vozili smo se skozi gozd. Prišli smo v Ptuj. Očarljiv je v svoji starosti. Odšli smo si ogledat stari grad in po okrepčilu v restavraciji nadaljevali pot naprej proti našemu končnemu cilju. Na Ptujski gori smo si ogledali cerkev potem smo se začeli počasi odpravljati nazaj proti Koreni. Vozili smo počasi in obiskali vse vinske hrame. Vendar moram povedat, da ne bo nesporazumov pili smo samo sok. Zvečer smo se vrnili domov in se spravili vsak v svojo posteljo, saj smo bili dobro izmučeni. Naslednji dan je bila nedelja in kot se spodobi smo se odpravili k maši. Po maši smo bili deležni toplega sprejema v župnišču. Med našim bivanjem na Štajerskem so za nas skrbeli veseli in dobri ljudje, ki so nas sprejeli kot svoje. V nedeljo popoldne, ko smo se dogovarjali kdaj naj bi odšli domov, nam je nehote prišla na ustnice hvala o pokrajini in ljudeh.

V ponedeljek zjutraj sva se z Milanom odpravila že pred sončnim vzhodom, ker sva mislila, da bo zelo vroče. To se je čez dan izkazalo za resnično. Proti domu sva vozila po isti poti. Tudi postaje sva imela iste, morda je bila tudi katera nova, izpustila pa gotovo nisva nobene. Na poti so naju obhajali lepi spomini na preživeta dneva v oddaljeni deželi, o kateri sva prej samo poslušala, sedaj pa sva

bila tam in lahko rečem, da smo se imeli lepo. Vrnila sva se pozno zvečer. Spravila sva kolesi in se odpravila spat. Prispela sva zdrava in cela in mislim, da se lahko samo Bogu zahvaliva, da sva imela tako lepe dneva in pa kolesa, ki so naju potrpežljivo prenašala.

Milan Pregelj

P.S. Naj bo tudi to majhna zahvala vsem, ki so nama pomagali na poti in vsem, ki so skrbeli za nas med našim bivanjem v njihovi deželi.

SREČANJE S PESNICO DESANKO MAKSIMOVIC

V semenišču imamo razna kulturna srečanja, poleg tega gremo večkrat na razne prireditve na gradič Zemono, v Ajdovščino ali pa v Ljubljano. V soboto, 26. septembra se je četrti letnik SVČ udeležil srečanja s srbsko pesnico Desanko Maksimović v Pilonovi galeriji v Ajdovščini.

Desanka Maksimović se je rodila 1893 v vasi Rabrovica pri Valjevu. Tu je preživela otroška leta. Gimnazijo in fakulteto je obiskovala v Beogradu. Tu živi še danes. Svoje prve pesmi je napisala že v gimnazijskih letih.

Njena najbolj znana pesem je Krvava bajka. Pesem je nastala med NOB, ko je Desanka zvedela, da so v Kragujevcu Nemci pobili vse moške od petnajstega leta naprej. Med talci so bili tudi dijaki in profesorji. Pesem je, kot je sama dejala, ostala taka kot jo je napisala v tistih težkih dneh in jo potem skrila za podboje vrat.

Nekaj časa je živela tudi v Sloveniji. Tu je nastalo nekaj pesmi, ki so posvečene lepi slovenski zemlji. V srbskohrvatski jezik je prevedla Prešernov Sonetni venec in nekaj Župančičevih pesmi.

Na srečanju v Ajdovščini je bilo veliko mladih, kar kaže, da se slovenska mladina še zanima za kulturo. Najprej je profesorica Slamičeva predstavila pesnico, nato sta dijakinji recitirali nekatere njene pesmi. Nekaj pesmi je recitirala tudi sama, nato je vsako pesem posebej razložila in povedala ob kakšni priliki je nastala. Na koncu smo se ji zahvalili s šopkom rož.

V nedeljo 27. septembra je prišla tudi v semenišče.

Ogledala si je obe zgradbi, najbolj pa jo je zanimala semeniška knjižnica. Hotela se je srečati tudi z nami semeniščniki. Čeprav je bilo slabo vreme, je bila večina na sprehodu. V pogovoru nam je povedala kako in kdaj je nastala Krvava bajka, ter nam jo razložila. Desanka Maksimović je še vedno vesela in razpoložena za humor, čeprav o sebi nerada govori.

Njen obisk je za nas nova kulturna obogatitev, saj smo zvedeli marsikaj novega o srbskem slovstvu in srbski zgodovini. V spomin in zahvalo smo pesnici podarili knjigo LEPA SI ZEMLJA SLOVENSKA.

Jože Plut

POKLICI

Fizik pravi: neznano kam.

Prodajalka,

vse za piškav groš prodam.

Matematik,

kako napiše se kvadrat,

mesar,

kako je to še sveža gnjat.

Miličnik,

stop, rdeča luč,

ključar,

dajte delat novi ključ.

Profesor,

kdo odkril je teleskop,

dijak pa,

spet moram z enko v klop.

ŽIVI KAMNI

V semenišču smo se že na začetku šolskega leta odločili, da se bomo udeležili vseslovenskega romanja mladih v Stično. Ves čas pred romanjem smo se duhovno pripravljali na ta dogodek. Zavedali smo se, da je tudi od nas odvisen uspeh tega srečanja. V ta namen smo skupaj veliko molili predvsem, da bi mladi prišli do sprave s seboj, z okolico in z Bogom. Le tako se bomo lahko dejavno vključili v delovanje Cerkev in si prizadevali za njeno prenovo. Uspeh našega romanja ni odvisen od enega dneva, od takrat, ko bomo v Stični, ampak od naše stalne zvezetosti in pripravljenosti darovati svoja srca bratom in sestram in se spraviti z njimi in Cerkvijo.

19. september je bil oblačen. Toda številna množica mladih, ki se je zbrala v Stični se za to ni zmenila. V njihovih srcih je sijalo sonce ljubezni in pripravljenosti odpreti se Kristusovim navkom. Cerkev je bila že dolgo pred pričetkom svete maše nabito polna. Stiskali smo se, da bi čim več mladih lahko prišlo vanjo. Imel sem občutek, da nas je veliko, da je slovenska Cerkev močna in mlada. Je verna mladina, ki je kakor oaza sredi puščave ateizma in zablod današnjega sveta. Že pred mašo je vsa cerkev pela latinske psalme in kantene. To je bila sicer le pevska vaja, toda hkrati je bila to enodušna molitev mladih src, ki prosijo Gospoda, da blagoslovi njihovo srečanje.

Dolga vrsta duhovnikov se je med petjem pesmi k Svetemu Duhu pomikala proti daritvenemu oltarju.

Zadaj so stopali slovenski škofje, opat Stiškega samostana in brat Roger, prisrčno nasmejan, prav takšen, kot sem ga videl že na neštetih slikah. Zadnji pa se je med množico pomikal velik lesen križ z napisom NAŠE GREHE JE NESEL NA KRIŽ. Da, Kristus je nesel na križ vse naše grehe in slabosti in nas tako spravil z Očetom. Njemu bomo sedaj darovali spravno daritev, Kristusa samega, ki nas še vedno hoče spraviti med seboj in z Očetom in bo iz ljubezni do svojih bratov prišel med nas. Mi smo udje Kristusovega telesa, ki morajo biti med seboj edini, povezani, delati drug za drugega in drug z drugim tudi potrpeti. Nismo kristjani, če hočemo živeti vero zase, v svojo korist, ampak jo moramo živeti za vso Cerkev, katere udje smo. Veliko takih spodbud in opominov smo slišali pri svet maši. Ne smemo ostati hladni kristjani, ki so zadovoljni s samimi seboj, ampak moramo postati goreči, da bo naša vera izžarevala v okolju. V takem vzdušju se je dalo moliti. Molil sem zase, za vso slovensko mladino, da bi se zavedali velikega poslanstva in odgovornosti, ki jih nosimo kot udje Cerkve.

Vedno mi bodo ostale v spominu besede brata Rogerja, ki jih je naslovil na starejše ljudi, ki jih je videl pomešane med množico. Rekel je, da so oni nekakšen simbol vztrajnosti Cerkve. Res je, starejši ljudje so nam lahko zgled Cerkve, ki vztraja. Cerkev vztraja že dva tisoč let, skozi različne težave in preiskušnje in mi smo jo dolžni ljubiti, zanjo živeti. Od nas je odvisno, kakšno podobo bo imela jutri Cerkev, odvisno je od naše vztrajnosti in ljubezni.

Molil sem za tiste mlade, ki so prišli med nas iz tujih dežel, da bi vzpodbujali sovrstnike in jim razodeli svoj izkustvo Boga. Prišli so, da bi prilili ognja v svetilke naše vere, ki mnogokje med mladimi danes ugaša. Molil sem, da bi njihova prizadevanja med mladimi, kjerkoli po svetu hodijo, našla ugodna tla.

Zame je bil to dan edinosti. Pet tisoč mladih si je v nekem trenutku med sveto mašo podalo roke, z željo, da bi bil svet lepši. hočejo ustvariti novo skupnost, katere podlaga bo ljubezen in edinost. Svet bo lepši takrat, ko bomo kvas močne vere povsod, še posebej tam, kjer so na Kristusa pozabili. To je bil zame dan sprave. Mladi nočejo sovraštva, suženjstva, vojne, nasilja, ampak ljubezni in miru. Postajati hočemo živi udje, živeti hočemo spravo v okolju. Mladi hočemo zapustiti nič, ki ga oznanja svet in živeti iz upanja, ki ga daje Kristus. Kristus je v tem srečanju prišel med nas. Ponesli ga bomo v življenje in okolico. Tega pa ne smemo delati skrivaj, ampak tako, da bodo vsi videli in spoznali Jezusa v naših dejanjih. Mladi smo, moramo se darovati, razdati, ne smemo se ohraniti zase. Tak zgled smo lahko videli v vseh mladih, ki so se nesebično žrtvovali za uspeh srečanja. Koliko skritega dela je bilo v pripravah, ki ga nismo mi niti opazili. To naj nam bo zgled: delati za druge, ne da bi pričakovali za to pohvale ali plačilo.

Preprosta beseda brata Rogerja je bila izraz dobrohotnosti. Dal nam je veliko poguma in spodbud za dejavno krščansko življenje. Povdaril je, da smo mi živi kamni, ki gradimo Cerkev. Mladi iščejo danes nove skupnosti, ki

nimajo perspektive. Gotova je samo taka skupnost, ki je grajena na Kristusu. V svojih izkušnjah nam je povedal stvari, ki jih doživlja z mladimi. Prepričan sem, da je njegova preprosta beseda v slehernem izmed nas našla ugodna tla. Ne smemo ohraniti stične v blagem spominu le zaradi tako lepega števila udeležencev, lepega petja in prijetnega vzdušja. V nas mora ostati Božja beseda in marsikaj se mora znotraj nas spremeniti, kajti drugače je trud mnogih zaman.

Domov smo se vračali veseli, navdušeni. Kristus je z nami. On je naša pot, po kateri bomo hodili in resnica, ki jo bomo iskali. Prepričan sem, da se bo tudi v naši semeniški družini še dolgo čutil odmev tega srečanja, da bodo naša srca kot preorana zemlja, pripravljena za bogato setev Božje besede. Tudi sami bomo odslej sejalcji, ki bomo drugim prinašali veselje, srečo in mir, ki smo ga našli na srečanju s Kristusom in brati.

Gospod, pomagaj mi, da bom odslej postajal vedno bolj živ kamen v Tvoji Cerkvi in vstrajen pričevalec Tvoje ljubezni.

Franc Likar

IZ NOVEJŠE ZGODOVINE SEMENIŠČA

Objavljamo sklepni del govora, ki ga je imel na slovenski akademiji v čast Kristusu Kralju ob 30. letnici Slovenskega malega semenišča v Vipavi profesor Franc Kralj. Drugi podatki o zavodu so bili objavljeni v našem glasilu pred petimi leti (glej letnik 1977/78, št.1, str.11-14).

uredništvo

Korektni in plodni stiki s političnimi predstavniki, posebej z republiško Komisijo za stike z verskimi skupnostmi, so ublažili marsikatero napetost in so v zadnjem času odločilno prispevali k reševanju šolskega vprašanja.

Moral bi omeniti to in ono dejavnost, spodbudna in manj-spodbudna doživetja, tudi grenke izkušnje, saj je končno vse prispevalo k rasti po reku "per spera ad astra"! Ne moremo pa mimo tistih, ki so prilično ali neprilično, v časti in nečasti, vendar le z velikim čutom odgovornosti in z najboljšo voljo v teh naših tridesetih letih nosili "težo in vročino dneva", bili vzgojitelji, učitelji in "služabnice božjega ljudstva".

V vodstvu zavoda se je od leta 1952 do danes razvrstilo 5 rektorjev, prav toliko ravnateljev Srednje verske šole. Vzgojno službo je vršilo 12 rednih prefektov (vsi duhovniki) in 3 izredni prefekti (2 bogoslovca in 1 maturant). Duhovno življenje so vodili 3 spirituali in 3 spovednikov. V zavodski šoli je poučevalo 34 rednih učiteljev (26 duhovnikov, 3 redovnice, 1 redovni brat, 4 laiki), pouk harmonija so spremljali 3 instruktorji. Ekonomsko službo

so redno upravljali rektorji, gospodinjstvo v hiši pa je bilo ves čas v rokah sester de Notre Dame, za kar ima največ zaslug sestra Amabilis Kerševan, ki je leta 1952 s polnim razumevanjem ugodila prošnji dr. Toroša. Od leta 1962 ima zavod tudi svojega hišnika.

Ob trideset letnici Malega semenišča se znova postavlja vprašanje, ali je ustanova izpolnila upe svojih velikodušnih ustanoviteljev in graditeljev? Naj na to vprašanje odgovorijo številke: zavod je v tem času sprejel 467 gojencev in sicer 219 iz primorske škofije, 136 iz ljubljanske nadškofije, 53 iz mariborske škofije, 7 DJ, 1 cistercijanec, 1 frančiškan. Maturó je opravilo 262 kandidatov in sicer 233 na notranji šoli in 29 na državni gimnaziji. Mašniško posvečenje je prejelo 137 nekdanjih gojencev (4 so misionarji) 24 je bogoslovcev, približno 12 je kandidatov za bogoslovje pri vojakih. Razveseljivo je tudi, da je sedanje semeniško vodstvo (ravnatelj, spiritual, prefekt) iz vrst nakdanjih semeniških gojencev, prav tako tudi dva člana učiteljskega zbora, vsaj pet je dr, teol., 3 profesorji na teološki fakulteti, 2 magistra cerkvene glazbe, 1 urednik Družine, 1 urednik Ognjišča, več licencijatov teologije, srečamo pa jih tudi v laičnih poklicih kot zdravnike, profesorje, inženirje, pravnike, ekonomiste, socialne delavce, višje carinike, kot predavatelje na ljubljanski univerzi in tudi na jedrskem institutu "Jožef Štefan".

Semeniško poslopje služi ves čas še dodatnim versko-cerkvenim namenom. Tako so v njegovih prostorih med počitnicami duhovne vaje za fante in dekleta, škofijski

pastoralni tečajji, seje škofijskih svetov, srečanja ministrantov, tečajji za versko poglobljanje in še kaj.

In kakšno je trenutno stanje v semenišču?

V šolskem letu 1981/82 beležimo 45 gojencev (3,5 krat več kot leta 1955/56, ko jih je bilo najmanj, t. j. 13 ter polovico toliko kot leta 1965/66, ko jih je bilo največ, t. j. 90). Po razredih: I. r. 18, II. r. 9, III. r. 13, IV. r. 5. Po škofijski pripadnosti: 20 iz ljubljanske nadškofije, 16 iz koperske škofije, 5 iz mariborske škofije, 4 DJ. Kot vzgojitelji in učitelji so v zavodski službi:

ravnatelj: Renato Podbersič (od leta 1979),

spiritual: Ciril dr. Sorč (od leta 1977),

prefekt: Vinko Lapajne (od leta 1979 in 1976/77)

Ivan Albreht za soc. in psih. (od l. 1971)

Otmar Črnilogar za lat. in filozof. (od l. 1959)

Marijan Hrvatin za ital. (od l. 1979)

Franc Kralj za zgod. in ze. (od l. 1953)

Jože Krečič za obrambo in zaščito (od l. 1930)

Branko Melink za slov. in ital. (od l. 1979 in 1976/77)

Franc Pivk za biol. (od l. 1966 in 1958/59)

Anton dr. Požar za slov. nem. umetnost (od l. 1953)

Pavel Sporen za mat. fiz. in kem. (od l. 1962)

Janez Zupet za angl. franc. in nem. (od l. 1972).

Instruktor za harmonij: Cilka Kavčič.

Gospodinjstvo vodijo: s. Forerija, s. Elizabeta (od l. 1952), s. Krescencija, s. Damijana, s. Benjamina.

Hišnik: Nace Hvala.

Vesel sem, da morem semeniški družini ponovno voščiti:
"Bodite kakor morja, ki sprejemajo vode rek in potokov
od vsepovsod, da bi jih prečiščene in požlahtnjene vrnilo
kot blagodejno in pričakovano roso, kot čisto studenčnico,
kot žuboreče potoke, ki napajajo žejne resnice in ljubezni".

Franc prof. Kralj

TEŽKA IZPOVED

Po končanem sprehodu stopim v sobo. Na postelji sedi Pavel. Potrta je, zelo razočaran. Tiho se mu približam. On me ne opazi. Vprašam ga, kaj mu je. Nekaj časa je vse tiho, potem počasi vzdigne glavo, ki jo je skrival v svojih dlaneh ter začne pripovedovati svojo žalostno zgodbo.

"Poslušaj me Tone! Že več let sem tu. Na začetku sem bil poln upanja, brez skrbi. Imel sem svoje predstave, ki so počasi, a zanesljivo izginjale.

Starejši sem, hujših očitkov sem deležen, da lenarim, da nič ne delam. Vsaj ti mi verjemi, da se trudim po svojih močeh. Nekateri se izgovarjajo, da je to preteklost. Res, preteklost je. Toda, ali ni prav preteklost tista, ki nam je velikokrat v napoto? Ali se je radi spominjamo, če nam greni spomin? In, ali je v preteklosti vse resnično, kar kdo govori? Če se težje učiš in ti ne gre dobro v šoli, začnejo groziti. Nikjer nimaš miru. Najbolje je, da vse mirno potrpiš, kajti če imaš pripombe ali se s čim ne strinjaš dobiš prijazen odgovor".

Gledam v tla. Kako naj ga potolažim? Ustnice se mu tresejo od žalosti, od razočaranja. Nato počasi vstane in

gre iz sobe. Naslednji dan je zopet vesel in razigran. Toda to je le zunanji videz. V sebi nosi odprto rano, ki jo bo pozdravil šele čas. Vendar spomin bo ostal - grenka izkušnja.

PISMI SVETEMU FRANČIŠKU

Dragi brat! Najprej ti moram sporočiti, da tvoji podvigi niso bili zaman. Veliko jih je sledilo tvojemu zgledu. A zgodovina se tudi ponavlja. V tvojem času te niso razumeli, imeli so te za neumnega. Na žalost se to dogaja tudi danes. Današnji ljudje smo taki, da se radi oziramo samo nazaj, v preteklost, zelo neprijetno pa nam je gledati prihodnost, ker prihodnost prinaša nekaj novega, a bi morali radi sprejeti, vendar smo slepi. Namesto, da bi staro zamenjali z novim, boljšim, se še bolj trdno oklepamo starih metod, nove zavržemo, voditelje pa obsodimo in izobčimo, če se ne spreobrnejo. Zanašamo se na svojo oblast, toda nobene oblasti bi ne imeli, če bi je nam ne dal Oče, ki je v nebesih. Tako se ponavlja iz dneva v dan. Vidiš, manjka tiste odločnosti in trdne volje, ki je bila tebi dana od dobrega Boga.

K tebi so prihajali tvoji prijatelji in se hoteli s tabo pogovoriti. Pogovor je res lep in koristen toda ti si zahteval tudi dejanja. Preveč govorim, dejanj pa v mojem življenju ni. Na žetvi sem deležen velikih obsodb. Sodnik pa je tisti, ki še sam več govori, toda nič ne pove. Da bi te sodil, te je tvoj oče peljal k škofu, sam si šel k papežu, naj on odloči o tvojem življenju. Ljudje sodimo drug drugega zato te prosim, pridi in razsodi ti naše

življenje. Znal si trpeti, jaz pa nočem trpeti. Hočem, da mi gre vse na lahko in gladko, kajti le tako sem zadovoljen. Žalosti ne znam spremeniti v veselje. Vidiš, dragi brat, precej sem ti povedal, toda še mnogo je stvari, ki jih malo rado rad sliši. Jutri ti bom spet napisal novo pismo, povsem drugačno.

Janez Perčič.

~ ~ ~

Dragi Frančišek, pozdravljen. Pišem ti iz različnih razlogov. Predvsem zato, ker sem včeraj gledal v filmu, s kakšnimi težavami si se srečeval in kako si napredoval. Prej sem le malo vedel o tvojem zemelskem življenju, sedaj pa sem spoznal, da si velik človek in da si svetnik.

Tudi današnji svet potrebuje takšnih ljudi. Obnoviti je treba živo Cerkev, ki rzpada. Potrebovali bi te tudi jaz in moji bratje. V današnjem svetu si nabiramo zaklade. Vsak gleda le na to, da bo imel čimveč. Pozabljamo kaj nas uči Jezus in si tudi ti oznanjal ljudem: "Ne nabirajte si zakladov na zemlji!" Danes jih je malo, ki bi te besede oznanjali tako goreče kakor ti. Zato te potrebujemo. Spoznal sem, da je srečen le tisti, ki se odpove zakladom sveta in živi samo za brate. Ti si se odpovedal vsemu. Odložil si najboljše oblačila in se oblekel kakor reveži. Srečen si bil, da lahko pomagaš bližnjemu. Dokler si se nosil kot bogataš pa je bila tvoja duša nemirna.

Frančišek, pridi! Govori! Razlagaj! Rad bi videl, da bi bilo na svetu drugače. To je vse. Bil bi srečen, če bi prišel. Brat Frančišek, nasvidenje!

Ivan Hočevar

OBISK

Nekaj deset metrov od naše hiše stoji dobro ohranjena starejša hiša. V tej hiši stanujeta mož in žena, oba že precej stara. Mož jih ima 32, žena pa 79.

Pred leti sta imela tudi nekaj živine, za katero je bilo treba skrbeti. Takrat sem obiskoval osnovno šolo in sem imel časa na pretek. Ko je prišel čas dela na polju, sem bil tam vsak dan in jima pomagal, kar sta mi naročila. Nobenih nesoglasji ni bilo; odlično smo se razumeli.

Čas teče neusmiljeno naprej. Postarala sta se. Začelo jima je zmanjkovati moči. Prodala sta živino in sedaj sama počasi životarita naprej. Večkrat, ko sem doma, ju grem obiskat in se malo pogovorimo.

Tako sem ju nekega dne, kot že mnogokrat poprej obiskal. Bila sta sama doma. Ona je imela nekaj opraviti okoli peči, on pa je ležal in premišljeval. Kot ponavadi sta me najprej vprašala kako se kaj imam. Ko sem jima odgovoril, je on začel govoriti, kako je bilo takrat, ko je bil mojih let. Rekel sem mu naj pove kakšno zgodbo iz tistih časov. Ker sem vedel, da je največ mladih let preživel v vojnah, sem kar pričakoval takšno zgodbo. In prav sem imel. Povedal je kako je bil na Ruski fronti in so gradili neki nasip. Imeli so tudi goseničarja, katerega so zelo skrbno čuvali, kajti pri gradnji jim je bil v veliko pomoč. Bil je vroč popoldan. Naenkrat so začele padati granate. Takoj so ukazali umik v taborišče. Goseničarja so pustili. On se je spomnil in se kljub ukazu za umik vrnil. Usedel se je vanj, in strela! Ravno takrat je granata zadela

delovni stroj, da se je zvrnil z nasipa. On je na srečo ostal živ in zdrav. Ko se je vrnil v tabor, so ga na indijanski način zvezali na štiri kole, tako, da je visel. Srajco so mu slekli in je tako visel na soncu cel dan. Zraven njega so postavili polno vedro vode. Občasno so mu dali nekaj požirkov, da se je žeja še povečala. Pripoveduje, da mu še dolgo potem ni šlo v glavo, zakaj so to naredili, kajti mislil je, da ga bodo pohvalili, ali pa bo dobil dopust, ki si ga lahko zaslužil le z junaškimi dejanji. Segel sem v besedo in mu rekel: "Če bi poslušali ukaz bi bilo vse v redu". "Seveda," pravi "si lahko misliš kako bi mi morali graditi nasip z golimi rokami!" Gnala me je radovednost in sem vprašal: "Kako pa je bilo tu pri vas doma med vojno?" Na to vprašanje mi je odgovorila žena. "Vse smo morali skrivati, kajti neprestano so hodili vojaki od hiše do hiše in jemali živež za vojsko. Pogosto je prišla cela četa in vsaka hiša je morala vzdrževati nekaj vojakov. Tudi po dva tedna, čeprav smo se tudi sami zelo težko preživljali. Še hujše pa je bilo, ko so nas odpeljali v koncentracisko taborišče. Kruh smo dobili le enkrat na dan in še to zelo malo. Zato smo jedli žir, ki ga je bilo napretek. Vsak je pojedel tri ali štiri in že se je držal za želodec". Pri teh besedah so ji prišle solze v oči. Ker sem bil zatopljen v poslušanje in sem si te strahote živo predstavljal, nisem takoj opazil, da joče. Zdramila me je tišina, ker ni več pripovedovala. Ozrl sem se po njej in videl, da joče. Pogledal sem moža, tudi v njegovih očeh so se iskrile solze. Takoj sem nehaj spraševati o teh stvareh. Malo me je pekla vest, da sem tega

jaz kriv. Zelo sta se mi smilila. Zato sem prešel na vsakdanja vprašanja. ko sem videl, da sta se že nekoliko umirila, sem se po kratkem klepetu odpravil domov.

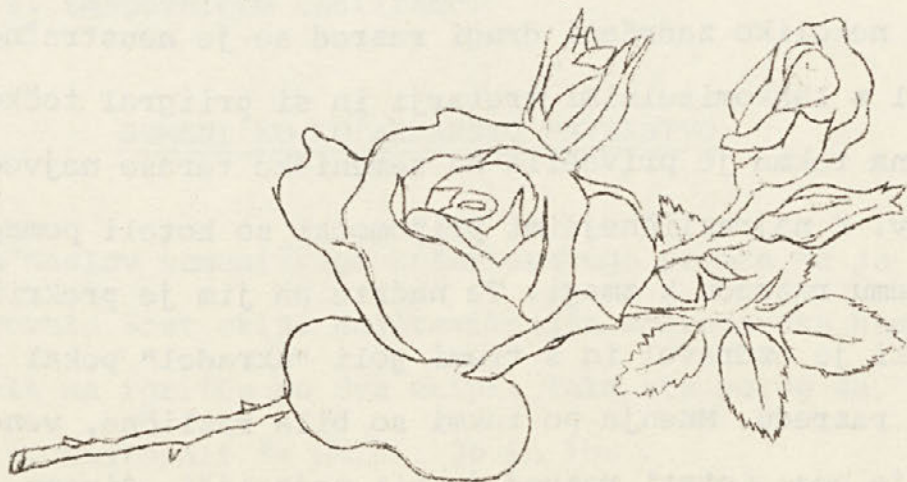
Še dolgo sem o tem premišljeval in se spraševal, ali bi bili mi zmožni tolikega trpljenja? Najbolj se mi je vtisnila v spomin njuna trdna volja in upanje v boljšo in lepšo prihodnjost.

Jože Zagorec

* * *

Kristus nas vse kliče k temu, da bi zaživel tisti dar, ki nam ga daje. Če kliče koga v duhovniški poklic, je treba storiti vse, da se ta klic uresniči. Čimdlje že sega Kristusov glas, močnejša je skušnjava, ki nas sili stran od Boga. Sprejeti poklic je podobno kakor prejeti pismo nekoga, ki te ima zelo rad. V tem primeru je to Kristus sam.

brat Roger

PORT

SEMENIŠKO NOGOMETNO PRVENSTVO

Na nogometnem igrišču tudi letos ni bilo miru. Žoga se je skoraj vsak odmor kotalila po drobnem pesku in se zamaklo odbijala od stranskih zidov, ki so ji zadali prenekatero rano. Dve žogi sta tam izpustli svoji duši. Noge semeniščnikov pa so nausmiljeno brcale tretjo. To je rešilo slabo vreme.

Za prvenstvo, ki se je začelo že septembra, se je prijavilo pet ekip. Zaradi poškodbe ključnega igralca četrtega razreda se je morala ekipa, ki jo sestavlja ves razred (5) zateči k zasilni rešitvi. Z "manangersko" bistrovidnostjo so si od tretjega razreda sposodili igralca, ki je že na prvi tekmi dokazal pravilnost izbire. Kljub temu je tretji razred že videl zmagovalni pokal v svoji vetrini.

Prvenstvo se je odvijalo po vseh pričakovanjih. Oslabljenemu četrtemu razredu sta se najbolj upirali ekipi iz prvega razreda, ki sta dokazali, da zanje nogomet ni "španska vas". Predzadnja tekma je prinesla prvo presenečenje. Do tedaj nekoliko zadržani drugi razred se je neustrašno spoprijel z lahkomiselnimi tretarji in si priigral točko.

Finalna tekma je privabila na semeniške terase največ gledalcev. Z najrazličnejšimi pripomočki so hoteli pomagati tretjemu razredu k zmagi. Te načrte pa jim je prekrižal Stanko, ki je ozdravel in s tremi goli "ukradel" pokal tretjemu razredu. Mnenja po tekmi so bila različna, vendar resnica je ena: Četrty razred je bil najboljši. Simonu

Onušiču se zahvaljujemo za sodelovanje.

Lestvica:					Strelci						
1.	4a	4	4	0 0	25: 9	+16	3	1.	Onušič S.	11	4a
2.	3a	4	2	1 1	19: 9	+10	5	2.	Perčič J.	9	3a
3.	2a	4	2	1 1	23:17	+ 6	5	3.	Kobal M.	8	4a
4.	1a	4	1	0 3	10:22	-12	2	4.	Žibert A.	3	2a
5.	1b	4	0	0 4	7:27	-20	0	5.	Rus T.	6	2a

Po prvenstvu smo se pomerili s tremi gostujočimi ekipami. Najprej smo zaigrali z jezuitskimi gojenci. Po prvem polčasu, ki smo ga dobili s 6:0 nismo več dvomili o zmagi. Kmalu bi se ušteli. V drugem polčasu se je sreča obrnila v prid gostov. Vendar je bil končni rezultat ugodnejši za nas. Zmagali smo s 8:6. Gotovo bi bil boj trši, če bi nasprotniki poznali vse "skrivnosti" našega igrišča.

Potem smo se pomerili z bogoslovci, ki so poznali naše igrišče precej dobro, saj so na njem trenirali štiri leta. Nismo jim bili kos. Zgubili smo z rezultatom 2:6.

Na tretji tekmi proti sežanskim ministrantom smo poravnili slab vtis s prejšnje tekme. Gladko smo zmagali s 14:2. Zmagovalcem čestitamo!

SEMENIŠKO KOŠARKARSKO PRVENSTVO

Za naslov semeniškega košarkarskega prvaka se je letos potegovalo šest ekip. Najštevilnejša razreda sta namreč poslala na igrišče po dve ekipi. Tako sta poleg 4a, 3a, 2a, 1a, nastopali še ekipi: 3b in 1b.

Na petnajstih tekmah smo si lahko ogledali borbeno, toda zaradi tega niti malo grobo in pretepaško igro. Pohvala gre predvsem slabšim ekipam, saj so kljub visokim porazom igrale pogumno. Vsak je storil tisto, kar je bilo v njegovih močeh.

Že od vsega začetka je bilo "strokovnjakom" jasno, da sta 4a in 3a razred zase. Ostale ekipe so bile izredno izenačene, le 1b se ni mogla kosati z nasprotniki. Odločila je igra "pod košem" in na tretje mesto se je uvrstila 1a, za katero igra eden najboljših semeniških centrov.

Največ zanimanja je bila deležna finalna tekma med tretjim in četrtim razredom. Od vseh strani so deževali strokovni in nestrokovni nasveti.

Prvi koš, drugi koš: oba za tretji razred. Nato prva minuta odmora za četrti razred. Šele v drugi polovici prvega polčasa se je četrti razred zbral in prevzel zadevo v svoje roke. Odlični skoki Jožeta Pluta, ter natančni meti M.Kobala, M. Preglja in S. Šemrla so opravili svoje. Sodnikova piščalka je končala tekmo pri rezultatu 40:29.

Lestvica					Strelci						
1.	4a	5	5	0	299: 96	+203	10	1.	Zagorec J.	124	3a
2.	3a	5	4	1	262:102	+160	8	2.	Šemrl S.	123	4a
3.	1a	5	3	2	130:152	- 22	6	3.	Kobal M.	85	4a
4.	2a	5	2	3	137:140	- 3	4	4.	Perčič J.	79	3a
5.	3b	5	1	4	124:214	- 90	2	5.	Pregelj M.	66	4a
6.	1b	5	0	5	64:301	-237	0				

Hvala za pomoč in sodelovanje!

Organizatorja: Kobal M. in Šemrl S.

	Jod	Žensko ime	Predlog	Insekti	Sijaj	Del. pohištva	Vedve	Kisik
	Predlog		Dalmatin, mosko ime ->					Zveza komu. Jug.
	Mene							
1. črka besede radio	Lom sončne svetlobe	6. črka Oče	10. črka 2. črka b. kit			vodna žival Morska žival		
			Nus potoč Napad na znanost osebo					
Skupina ptic				Del. Ljublj.	Vokal Rado Cvek		Bor →	Nizozemska mesto
Gost na svatbi			Vrsta drevesa Rimski 6.				lt. tovarna avtomobilov	
Tone Rožič		Majhna Eva					Frano Mavric Vinko Jelovac	
Vovk Ivan		Nula Preb. Estonije			Uprava javne varnosti.	Nas otok		
Kis				22. črka		Nasale. alskadr. Mamma ljubk.		
	Vodilni karti Seštevek			Jože Muga Ime nos. Suijaki			Tone Erjavec Dušik	
23. črka	Tomaž Terček Tone Zlobec		Mosko ime				18. črka Žensko ime	
Glavni Stevnik				Predlog Ocet			Marko Damjan Oslovski glas	
Organ. zdruz. narodov			Dve različni črki Ivan Lonkar		2. črka besede TIR			
Tona					3. črka		Roka Manjanc	
4. in 3. črka			Sarajevo		Žensko ime			S M N S

"ISKRE" glasilo semeniščnikov v Vipavi

14. leto

1. številka 25. XII. 1931

Naslov uredništva:

Vipava 149 65271 Vipava

Mentor: Branko Melink

Urednik: Božo Rustja

Tehnični urednik: Milan Kobal

Vinjete: Jože Plut

Tipkator: Milan Pregelj

Božo Rustja

Tiskajo: Andrej Mulej

Milan Kobal

Jože Plut

Milan Pregelj

Božo Rustja

Marijan Rola

Stanko Čemrl

Razmnoženo v 400 izvodih

Vzdržujejo se s prostovoljnimi prispevki

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA
Leto XIV,

SKRE

Inv. št.
19063

Škofjiska gimnazija

Semenišče Vipava

